

סוכה שסיככה באיסורי הנאה

דאפילו מאן דלא חייש הכא גבי אתרוג לדין ממון היינו משום דעיקרו לאכילה אבל לולב דלית ביה אכילה כתיב לכם ידיה לענין דין ממון וי"ל דנקט דמיכתת שיעוריה כדי לפסול ביי"ט שני וא"ת אתרוג של ערלה תיפוק ליה דמיכתת שיעוריה דמצותו בשרפה דקחשיב ליה בתמורה פרק בתרא (דף לג:): בהדי נשרפין ואמרינן התם הנשרפין לא יקברו ואפשר דאפילו מדאורייתא הוא ערלה בשרפה דילפינן לה מכלאי הכרם דכתיב בה פן תקדש ודרשינן (חולין דף קטו.) פן תוקד אש ומהאי טעמא נמי פסול אתרוג של תרומה טמאה דמצותה בשרפה ולמה לן טעמא דהיתר אכילה וי"ל דודאי לא היה צריך אלא נחלקו בהנך טעמי לענין ערלה משום דנפקא מינה לענין מעשר שני כדמסקינן איכא בינייהו מעשר שני ואלביא דרבי מאיר (ומאן דמכשיר היינו אליבא דרבנן) והוה מצי למימר נמי מעשר שני בגבולין ואלביא דכולי עלמא כדמוכח בסוף חלק (סנהדרין דף קיב:) שהוא ממון גבוה.

ו. רמב"ם הלכות שופר וסוכה ולולב פרק ח הלכה א

ארבעת מינין האלו שהן לולב והדס וערבה ואתרוג שהיה אחד מהן יבש או גזול או גנוב אפילו לאחר יאוש או שהיה מאשרה הנעבדת אף על פי שבטלו האשרה מלעבדה, או שהיה של עיר הנדחת הרי זה פסול, היה אחד מהן של ע"ז לא יטול לכתחלה ואם נטל יצא, היה כמוש ולא גמר ליבש כשר, ובשעת הדחק או בשעת הסכנה לולב היבש כשר אבל לא שאר המינין.

ז. פסקי הרי"ד סוכה דף לה עמוד א

ואי קשיא הרי הכשרנו בלולב של ע"ז, ואע"פ שהוא אסור בהנאה ואין בו דין ממון יש לומר דלולב וערבה והדס, שאינן אלא עצים בעלמא ולא שוו מידי, לא הקפידה תורה בהם, ואע"פ שאין בהם דין ממון כשרין, וקיום המצוה לא חשיב הנאה, דמצוות לא ליהנות ניתנות, אבל אתרוג דשוי לאכילה ויש בו דין ממון, הקפידה תורה עליו, ומשום הכי של ערלה פסול.

ח. חדושי הריטב"א מסכת סוכה דף לה עמוד א

ושל ערלה פסול מאי טעמא רבי חייא בר אבין ורבי אסי חד אמר לפי שאין בה התר אכילה. פירש הראב"ד דברים כפשוטן שהוא אסור באכילה ולא קרינא ביה לכם, וחד אמר לפי שאין בו דין ממון ולא קרינא ביה לכם, [ואסיקנא דהיתר אכילה כולי עלמא לא פליגי דבעינן] דומיא דתרומה טמאה, ואף על גב דאית בה ממון שמסיק תחת תבשילו מדלא חזי לאכילה לא קרינן ביה לכם, וכי פליגי בדבר שראוי לאכילה בלבד ואינו רשאי ליהנות ממנו בענין אחר כגון מעשר שני בירושלים למאן דאמר ממון גבוה הוא, דמר סבר כיון דחזי ליה לאכילה לכם קרינא ביה ומר סבר כיון דלית בה דין ממון לא קרינא ביה לכם ואינו יוצא בו ביום ראשון מיהת, והאי פירושא ליתא חדא דאם כן פסולא דשל ערלה ושל תרומה טמאה לא הוי אלא ביום ראשון, ואילו תנא פסיק ותני לא שנא יום טוב ראשון ולא שנא ביום שני דומיא דשל אשרה ושל עיר הנדחת וכדאיתא בריש פרקין דכולה מתניתין רישא וסיפא בחדא גוונא נינהו, ותו דודאי כל מידי דהוי דידיה וברשותיה דלית ביה זכות לאחרים לכם קרינא ביה, תדע דבמעשר שני דפליגי אי הוי לכם או לא היינו לרבי מאיר דאמר מעשר שני ממון גבוה הוא אבל לרבנן דאמרי ממון הדיוט הוא לכם קרינא ביה ואף על פי שאין בו דין ממון, וזה ראייה גמורה.

א. תלמוד בבלי מסכת סוכה דף לא עמוד ב

של אשרה ושל עיר הנדחת. ושל אשרה פסול? והאמר רבא: לולב של עבודה זרה לא יטול, ואם נטל - כשר! - הכא באשרה דמשה עסקינן, דכתותי מיכתת שיעוריה. דיקא נמי דקתני דומיא דעיר הנדחת, שמע מינה.

ב. תלמוד בבלי מסכת סוכה דף כז עמוד ב

תניא, רבי אליעזר אומר: כשם שאין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון של חג בלולבו של חברו, דכתיב ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים - משלכם, כך אין אדם יוצא ידי חובתו בסוכתו של חברו, דכתיב חג הסוכת תעשה לך שבעת ימים - משלך. וחכמים אומרים: אף על פי שאמרו אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון בלולבו של חברו, אבל יוצא ידי חובתו בסוכתו של חברו, דכתיב כל האזרח בישראל ישבו בסכת - מלמד שכל ישראל ראויים לישב בסוכה אחת. - ורבנן, האי לך מאי דרשי ביה? - מיבעי ליה למעוטי גזולה, אבל שאולה - כתיב כל האזרח.

ג. שער המלך הלכות שופר וסוכה ולולב פרק ח הלכה א

ואחר זמן רב שכתבתי זה נדפס ובא ספר מעשה רוקח ובראש הספר הובאו שם חידושים על רבינו מכ"י לקדושים אשר בארץ וראיתי שם בפ' י"ז מה' שבת כתוב לאמר משם המאירי ז"ל וז"ל ומזה הפי' הוציא רבינו שמואל שמותר לסכך הסוכה באיסורי הנאה כו' והמפ' יצ"ו הקשו שהרי מצות לא ליהנות ניתנו פי' שאנו מחויבין לעשות בע"כ ולא להנאת עצמינו והילכך בסוכה בשעת עשייתה שהיא הישיבה יש הנאה לגוף מאיסורי הנאה דהיינו צל כדאמרינן בע"ז ומיהו יש פי' אחר במצות לא ליהנות ניתנו שאף ע"פ שבשעת קיום המצות איכא הנאה לגוף אין בכך כלום ובלבד שלא יהנה אחר עשית המצוה כגון המודר הנאה ממעיין דאסור לטבול בו בימור"ה מפני שאחר שנטהר נהנה אחר עשיית המצוה ולפי' זה מותר לסכך באיסורי הנאה ודברים אלו נכונים ומחודשים עכ"ל הנה מבואר מ"ש ושמח לבי כמו שלל רב שזכיתי לדעת גדולים:

ד. תלמוד בבלי מסכת סוכה דף לה עמוד א

של ערלה פסול. מאי טעמא? פליגי בה רבי חייא בר אבין ורבי אסי. חד אמר: לפי שאין בה היתר אכילה, וחד אמר: לפי שאין בה דין ממון. קא סלקא דעתיה: מאן דבעי היתר אכילה - לא בעי דין ממון, ומאן דבעי דין ממון - לא בעי היתר אכילה. תנן: של תרומה טמאה - פסול. בשלמא למאן דאמר לפי שאין בה היתר אכילה - שפיר, אלא למאן דאמר לפי שאין בה דין ממון - אמאי? הרי מסיקה תחת תבשילו! אלא, בהיתר אכילה, כולי עלמא לא פליגי דבעינן, כי פליגי - בדין ממון. מר סבר: היתר אכילה בעינן, דין ממון לא בעינן. ומר סבר: דין ממון נמי בעינן. מאי בינייהו? - איכא בינייהו מעשר שני שבירושלים אליבא דרבי מאיר. למאן דאמר לפי שאין בה היתר אכילה - הרי יש בה היתר אכילה, למאן דאמר לפי שאין בה דין ממון - מעשר שני ממון גבוה הוא.

ה. תוספות מסכת סוכה דף לה עמוד א ד"ה לפי שאין

וא"ת גבי לולב של אשרה ושל עיר הנדחת (לעיל לא:): למה לן טעמא דמיכתת שיעוריה תיפוק ליה משום דבעינן דין ממון

ט. תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף מג עמוד א

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יהושע בן לוי: פעם אחת הייתי מהלך אחר ר' אלעזר הקפר בריבי בדרך, ומצא שם טבעת ועליה צורת דרקון, ומצא עובד כוכבים קטן ולא אמר לו כלום, מצא עובד כוכבים גדול ואמר לו: בטלה, ולא בטלה, סטרו ובטלה.

י. ר"ן (על הרי"ף) מסכת עבודה זרה דף יח עמוד ב

ומצא טבעת. ולא רצה להגביהה עד שיבטלנה העובד כוכבים משום דאי הוה מגביה לה מקמי הכי הויה עבודת כוכבים דישאל שאינה בטלה לעולם והכי אמרינן בהדיא בגמרא בסוגיין דלעיל [דף מב א] ואף על גב שאסורה בהנאה ואין בה דין ממון אפ"ה כיון שיכולה להתבטל ע"י עובד כוכבים מצי זכי בה ומכאן דחמץ בפסח של עובד כוכבים שאפשר ישראל לזכות בו הוי חמץ של ישראל ואסור לעולם:

יא. פירוש המשנה לרמב"ם מסכת סוכה פרק ג משנה ה

[ה] ערלה ותרומה טמאה הן מכלל הדברים הטעונין שריפה כמו שנתבאר בזרעים ולפיכך הוא פסול שהרי אמר ה' פרי ואלה אינם ראויים לאכילה בשום פנים. וכלל הוא אצלנו שאין מביאין קדשים לידי טומאה, וכבר נשנה כלל זה במה שקדם.

יב. רמב"ם הלכות שופר וסוכה ולולב פרק ח הלכה ב

אתרוג של ערלה ושל תרומה טמאה ושל טבל פסול, של דמאי כשר שאפשר שיפקיר נכסיו ויהיה עני שמותר לו לאכול דמאי, אתרוג של תרומה טהורה ושל מעשר שני בירושלם לא יטול שמא יכשירו לטומאה, ואם נטל כשר.

יג. רמב"ם הלכות שופר וסוכה ולולב פרק ח הלכה ט

כל אלו שאמרנו שהם פסולין מפני מומין שבארנו או מפני גזל וגניבה ביום טוב ראשון בלבד אבל ביום טוב שני עם שאר הימים הכל כשר, והפסולות שהיא משום ע"ז או מפני שאותו אתרוג אסור באכילה בין ביום טוב ראשון בין בשאר הימים פסול.

יד. שו"ת הרשב"א חלק א סימן תשמו

נשאל עוד המודר הנאה מחבירו ונתן לו לולב לצאת בו על מנת שיחזירהו אם שייך בכי הא מצות לאו ליהנות ניתנו אם לאו?

והשיב דביום ב' ודאי יוצא דמצות לאו ליהנות ניתנו. אבל ביום א' לא יצא דהא בעי' ולקחתם לכם משלכם ולא משל איסורי הנאה. והכא כיון שבא לידו איסור כדמשמע בנדרים (דף מ"ז) ככרי עליך חרם ונתנה לו במתנה אסור ואינו קנוי כלל לשום דבר. ואם קדש בה את האש' אינה מקוד' וכשאר איסורי הנאה דמו. דהא בנדרים איבעיא לן קונם פירות אלו על פלוני מהו בחילופיהן. ואמרי' ת"ש המקדש בערלה ובכלאי הכרם אינה מקודשת. מכרן וקדש בדמיהן מקודשת. אלמא דמו להדדי. וכן כתב הראב"ד. המקדש בגדולין צריך לחזור ולקדש.

טו. שו"ת הרשב"א חלק א סימן תשמז

נשאל עוד היכ' דאס' הוא נכסיו על עצמו או לולבו על נפשו אם יוצא בזה אף ביום א' הואיל ואי בעי איתשיל עליה?

והשיב דאף בזה אינו יוצא בו ביום א'. דאם כן אף באתרוג של תרומה שנטמא ביד ישראל יוצא בה דהא אי בעי מיתשיל עליה. ואנן סתמא תנן של תרומה טמאה פסול. ואי איתא הווי להו

לפרושי ביד כהן כמו ששינונו בפרק כל שעה (דף ל"ה) והכהני' בחלה ובתרומה.

טז. שולחן ערוך אורח חיים הלכות לולב סימן תרמט סעיף ב

וכן שאול ביום ראשון, משום דבעינן לכם (ויקרא כג, מ). הגה: והמודר הנאה מלולב של חבירו או מלולבו של עצמו, אינו יוצא בו ביום א', דלא הוי שלכם. (תשובת רשב"א סימן תשמ"ו, ותשמ"ז).

יז. הר"ן מסכת נדרים דף פה עמוד א

ומהא שמעינן - שהאוסר הנאת פירות על עצמו יכולים אחרים ליטול אותן בעל כרחו ואינו יכול לעכב אף על פי שיכול לישאל על נדרו כיון דהשתא מיהא הא לא איתשיל מיהו היכא דאיתשיל חייבין לשלם דכיון דחכם עוקר הנדר מעיקרו כיון דאיתשיל הויין להו הנך פירי כאילו לא אתסרו עליה מעולם וא"ת אם כן היאך יטלו כהנים על כרחו למה לא נחוש דלמא מיתשיל ומתהני מדידיה לאו קושיא היא דהתנן המקדש האשה על תנאי שאין עליה או עליו נדרים ונמצאו עליה או עליו נדרים אינה מקודשת ומדקתני אינה מקודשת משמע שאינה מקודשת כלל ויכולה להנשא לאחר אף על גב דתניא התם הלכה אצל חכם והתירה וכן הוא שהלך אצל חכם והתירו מקודשת אלמא אף על גב דמצי מיתשיל וחיילי קדושי למפרע כל אימת דלא מיתשיל לא חיישינן דלמא מיתשיל הכא נמי דאם איתשיל עבדו כהנים איסורא למפרע כל אימת דלא איתשיל לא חיישינן להכי, **הרשב"א ז"ל**.

יח. שלטי הגבורים מסכת סוכה דף יז עמוד א

ב ומז"ה פוסל אפילו בערלת חו"ל ולי נראה שערלת חו"ל יש בה היתר אכילה שהרי יכול להאכיל לכתחלה לחבירו שאינו מכיר בה ולא אמרו אתרוג של ערלה פסול אלא בערלת א"י אבל נראה בעיני שאין פסול אלא ביום טוב ראשון בלבד הואיל ואין בו היתר אכילה אין אני קורא בו לכם אבל בשאר הימים כשר כמבואר בקונטרס הראיות:

יט. בית הבחירה למאירי מסכת סוכה דף לד עמוד ב

של ערלה פסול שהרי אסור לו בהנאה ואין כאן לא היתר אכילה ולא היתר ממון ואין כאן לכם ופיסולו דוקא בראשון ושל תרומה טמאה שהרי אינה ראויה לאכילה אף לכהן טמא ולשריפה קיימא ואף על פי שמ"מ מותר להסיקה תחת תבשילו בכל שהוא בר אכילה אין קרוי לכם אף על פי שיש בו דין ממון ר"ל היתר הנאה הואיל ואין בו היתר אכילה ואף זו אין פסולה אלא בראשון ומ"מ גדולי המחברים כתבו שכל שהאתרוג פסול מצד שאינו ראוי לאכילה אף בשאר המינין פסול:

כ. תוספות מסכת סוכה דף ט עמוד א ד"ה הוא מיבעי

הוא מיבעי ליה למעוטי גזולה - תימה תיפוק ליה משום דהוה ליה מצוה הבאה בעבירה דמהאי טעמא פסלינן אתרוג הגזול ביום טוב שני לקמן בריש לולב הגזול (ד' כט): ובההיא שמעתא גופא קשיא דקאמר בשלמא ב"ט ראשון בעינן לכם משלכם אלא ב"ט שני אמאי ומשני משום דהוה ליה מצוה הבאה בעבירה והשתא אם כן ל"ל לכם משלכם ומיהו התם איכא לשנויי דאיצטריך למעוטי שאול אבל גבי סוכה ליכא לשנויי הכי לרבנן דאמרי לקמן פרק הישן (ד' כז): דאדם יוצא ידי חובתו בסוכה של חבירו ונפקא להו מדכתיב כל האזרח בישראל ישבו בסוכות מלמד שכל ישראל ראויין לישיב בסוכה אחת וי"ל דטעמא דמצוה הבאה בעבירה לאו דאורייתא אלא מדרבנן

בכל עושיין לחיים אפילו בדבר שיש בו רוח חיים ואפילו באיסורי הנייה, ע"ז עצמה או אשרה שעשה אותה לחי כשר שהלחי עוביו כל שהוא, גובה הלחי אין פחות מעשרה טפחים רחבו ועביו כל שהוא. +/השגת הראב"ד/ בכל עושיין לחיים [וכו'] שלחי עביו כל שהוא. א"א ואם עביו כל שהוא גבהו מיהת צריך שיעור שיהא גבהו עשרה, אלא בין לחי בין קורה מותר דמשום היכר הוא והאיכא היכר והרי אם עשה לאשירה סולם בין שתי חצרות מערבין אחד דכל שאיסור דבר אחר גורם לו מותר והכי איתא פרק חלון (עירובין עח) ואף על גב דאמרין בגמרא (שם/עירובין/ פ) מ"ד עושים לחי אשרה אבל קורה כתותי מיכתת שיעורא לאו פלוגתא היא בהדיא אלא אפשר דלא אמר בקורה ומשום אפשר לא מדחיא מימרא דאמורא, ועוד דאיתנהו להנך טעמי דכתבי' ואת"ל דפליגי לאו מטעמא דכתב איהו דהא גבי לחי נמי שיעורא בעי' לגבהו כדכתבנא אלא ה"ק לחי אף על גב דחשבת ליה כקש נדף אפשר להעמידו בצד הכותל ע"י קשירה אבל קורה כי הויא כקש נדף לא קיימא כלל ובעי' ממ"נ דבר העומד וכיון דהוי מיכתת לא קאי כלל.

בכל עושיין קורה אבל לא באשרה לפי שיש לרוחב הקורה שיעור, וכל השיעורין אסורים מן האשרה, וכמה רוחב הקורה אין פחות מטפח ועביה כל שהוא, והוא שתהיה בריאה לקבל אריח שהוא חצי לבניה של שלשה טפחים על שלשה טפחים, ומעמידי קורה צריכין שיהיו בריאין כדי לקבל קורה וחצי לבניה.

כב. מגיד משנה הלכות שבת פרק יז הלכה יב

ואיני צריך להשיב על פירושו ועל דבריו אלא במה שהקשה לדברי רבינו מגובה הלחי והתירוץ בזה שיש נקודות וקוים ושטחים וכל זה לקוח בדמיון ואין מציאות בפועל לנקודה אלא בקו והקו לא ימצא אלא בשטח והשטח לא ימצא אלא בגולם והגולם הוא שיש לו ג' רחקים שהם ששה צדדים וזה מבואר. ולפיכך כל מה שיצטרך לרחקיו שיעור כקורה ושופר וכיוצא בהן אין עושיין אותו מאשרה לפי שהוא כמכותת וחסרת השיעור. וכל מה שאין צריך לרחקיו שיעור אלא לארכו בלבד הרי הוא כקוים ומותר בכל דבר. וזה דעת רבינו ז"ל ועיקר דברי הר"א ז"ל מן המתמיהין:

כג. תלמוד בבלי מסכת עירובין דף פ עמוד ב

אתמר, רב חייא בר אשי אמר: עושיין לחי אשירה ורבי שמעון בן לקיש אמר: עושיין קורה אשירה. מאן דאמר קורה - כל שכן לחי, ומאן דאמר לחי - אבל קורה לא, כתותי מיכתת שיעוריה.

כד. תוספות מסכת עירובין דף פ עמוד ב ד"ה אבל קורה

אבל קורה כתותי מיכתת שיעוריה - אף על גב דלחי נמי בעי שיעור גובה וגם רוחב משהו מיהא בעי מכל מקום כיון דלא בעי אלא שיעור זוטא לא החמירו בו וה"ר אברהם פירש לחי אם היה מדבק הכתיתים בכותל הוי לחי ובלבד שלא יהו ניטלות ברוח ואין להקשות מהא דפסלינן לולב של אשירה אפילו ביום טוב שני דמשמע דכמאן דליתיה דמי דגבי לולב של מצוה החמירו וא"ת דמכשרינן לעיל סולם של אשירה אף על גב דבעי רחב ד' ולא אמר מיכתת שיעורא כמו קורה ואור"י דהתם חשיב פתח כיון דחזי לעלייה אי לאו איסורא דאשירה אבל קורה הצריכו חכמים שיעורא של חשיבות.

אבל [קורה] כתותי מיכתת שיעורא. פי' ומיירי באשירה דמשה ולא דמיא לההיא דלעיל (ע"ח ב') דאילן, וכי תימא לחי נמי הא בעי' שיעורא בגובהה שיהא גובה עשרה טפחים, י"ל דכיון דברחבו ליכא שיעורא אקילו בדרבנן ולא חששו לכתותי שיעורא דגובהה, והלכתא כרב חייא בר אשי משמיה דרב ואף על גב דריש לקיש מיקל והלכה כדברי המיקל בעירובין, הא אמרינן לקמן בפירקין דבעירוב אמרו ולא במחיצות.

כו. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שסג סעיף טז - יז

קורה זו שאמרנו, צריכה שיעור. ולפיכך אם עשאה מעצי אשירה, פסולה דכיון דלשריפה קיימא כתותי מיכתת שיעוריה.

שיעור הקורה, רחבה טפח ועביה כל שהוא, רק שתהא חזקה כדי לקבל אריח שהיא חצי לבנה של ג"ט, ואם היא רחבה ד"ט א"צ להיות חזקה לקבל אריח.

כז. תלמוד בבלי מסכת מנחות דף קב עמוד ב

אמר ליה רב אשי לרב כהנא, מדאמר רבי שמעון: כל העומד לזרוק כזרוק דמי, כל העומד לשרוף נמי כשרוף דמי, נותר ופרה אמאי מטמאין טומאת אוכלין? עפרא בעלמא נינהו! א"ל: חיבת הקודש מכשרתן.

כח. תלמוד בבלי מסכת חולין דף פט עמוד א

אמר רבי זעירא ואיתימא רבה בר ירמיה: מכסין בעפר עיר הנדחת וכו' יתיב רבינא וקאמר לה להא שמעתא, איתיביה רב רחומי לרבינא: שופר של עבודת כוכבים לא יתקע בו, מאי לאו - אם תקע לא יצא! לא, אם תקע יצא; לולב של עבודת כוכבים לא יטול, מאי לאו - אם נטל לא יצא! לא, אם נטל יצא. והתניא: תקע - לא יצא, נטל - לא יצא! אמר רב אשי: הכי השתא! התם - שיעורא בעינן, ועבודת כוכבים כתותי מיכתת שיעורא, הכא - כל מה דמכתת מעלי לכסוי.

כט. רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פרק ו הלכה יז

אוכל פרוד שהוא כולו מכונס ודבק זה בזה אף על פי שאינו חיבור להתטמא ואינו כגוף אחד כמו שביארנו הרי הוא מצטרף לכביצה לטמא טומאת אוכלים אחרים, ואם לא כנסו אלא הרי הוא מפורד כמעשה קדירה והקטנית אינו מצטרף עד שיקבצם ויעשם גוש אחד, היו גושים הרבה זה בצד זה ונגע אב הטומאה באחד מהן הרי הוא ראשון והגוש שבצדו שני ושבצד השני שלישי ושבצד השלישי רביעי. +/השגת הראב"ד/ ויעשה גוש אחד. א"א אינו צריך להיותם גוש אחד אלא להטמא זה מחמת זה אבל אם נגע שרץ בכביצה פירורין מצטרפין לטמא אחרים והוא שיהיו הפירורין נוגעין זה בזה ואם אינן נוגעין אם יש תחתיהן משקה עומד המשקה מצרפן ואם הוא קטפרס משתי חתיכות לכביצה מצטרפות שלש אין מצטרפות.

ל. שולחן ערוך אבן העזר הלכות גיטין סימן קכד סעיף א

גט שכתבו על איסורי הנאה, כשר. (מיהו בדבר שצריך ביעור מן העולם וצריך שריפה, אם כתב עליו הגט, בטל) (הר"ן פ"ב דגיטין).

לא. ר"ן (על הרי"ף) מסכת גיטין דף י עמוד א

שלחו מתם כתבו על איסורי הנאה כשר. בכל איסורי הנאה קאמרי ואף על גב דכתותי מכתת שיעוריהו לא [איכפת] לן אלא במידי דבעי שיעור כשופר ולולב ומיהו באותן שצריכין להתבער מן העולם למאן דאמר כל העומד לשרוף כשרוף דמי משמע דלא הוי גט דכמאן דליתנהו דמו:

לב. רא"ש מסכת סוכה פרק ג סימן טו

אית ספרים דגרסי אמתניתין של אשירה ושל עיר הנדחת פסול משום דהוה ליה מצוה הבאה בעבירה משום דס"ל דלא שייך למיפסל משום דמיכתת שיעוריה משום דלא אשכחן שיעור מפורש באתרוג והא דאמרי' כאגוז כביצה לאו משום שיעור הוא אלא כדמפרש טעמא (לעיל דף לא ב) משום דלא גמר פירא הוא.

לג. בית הבחירה למאירי מסכת עירובין דף יד עמוד ב

וי"מ שכל איסורי הנאה אין אומרין בהן שיהו כמי שאינן לגמרי אלא כתותי מיכתת שיעוריהו ומשום דלשרפה קיימי לא שיהו כמי שאינם אלא שהוא כדבר המכותת וא"כ כל שאנו צריכין בו לשלם כגון אתרוג ולולב ודומיהם נפסלו בו וכן קורה שהרי החזק בטל בכתותה אבל לחי אף כשתחשבהו כמכותת במקומו אין זה פחות מתל עפר שכשר משום לחי ומכאן דקדקו מקצת חכמי נארבונאה שאם סכך בעצים של איסורי הנאה כשר שאף לכשתחשוב את הסכך כמכותת מ"מ צלתה מרובה מחמתה ויש לפקפק בה מצד שהרי יש כאן הנאת הגוף משיבה לצל ואף על פי שבשעת הנאתו מקיים מצוה אסור לדעת קצת כמו שיתבאר במקומו במדיר הנאה ממעיין ועוד נראה לי דבסכך ודאי פסול שהרי הוא כעפר דלשריפה קאי ועפר פסול לסכך הא לדפנות כשרות שאף תלי עפר כשר בהן:

לד. רבינו מנוח - ספר המנוחה הלכות שופר וסוכה ולולב פרק ה הלכה כה

ושמעתי בשם החכם ר' שמואל ברי' שלמה דמחיצות הסוכה וכן הסכך כשרין מאשירה ומעיר הנדחת ע"כ. ואני אומר תינח מחיצות דאע"ג דאמרינן כתותי מיכתת שיעוריה אפ"ה כשרות דלא גרעי מעפר אלא סיכך מאשרה ועיר הנדחת אמאי כשר הא בעינן לגג הסוכה שיעור טפח לפחות וכל דבר שיש לו שיעור אסור לעשותו מאשרה ועיר הנדחת דכותותי מכתתי והו"ל אויר ופסול ותו מי עדיף מהזמי דאמרינן דלא מסככין כיון דנתרי טרפייהו וא"נ ירקות שאמרו חכמים אין אדם יוצא בהם י"ח בפסח דאמרינן בגמרא דלכי יבשי מיפרכי ונפלי כמאן דליתנהו דמי וכ"ש הכא דאמרינן כתותי מיכתת שיעוריהו והכי מסתבר לן: